

[Jesper Simonsen.]

og derefter at gaa de Veje, som er anvist i Kellogg-Pagtens Artikel 2 og de denne Bestemmelse supplerende Voldgiftsaftaler, dels de singulære, som vi har med alle vore Nabolande og mange flere, dels de Regler, der i denne Henseende er nedlagt i Pagten for Folkenes Forbünd. Danmark har i dette Tilfælde sine Rettigheder og sine Pligter.

Hvis Krigen derimod er en ulovlig Krig, ja, saa staa der i Kellogg-Pagten, at da taber den Stat, der har brudt Pagten, sine Rettigheder i Henhold til Pagten. Det staa i Indledningen til Pagten. Men hvad følger da af, at den Stat, der bryder Pagten, taber sine Rettigheder? Det betyder selvfølgelig ikke, at denne Stat da ogsaa er fritaget for sine Forpligtelser efter Pagten. Det vilde jo være en underlig Kontrakt, der lød paa, at den Part, der bryder den, derved kan blive fri for sine Forpligtelser efter Pagten. Jeg har kun een Gang i mit Liv truffet en Kontrakt med et saa mærkeligt Indhold; den var oprettet mellem private Borgere her i Landet, og den kom til Diskussion i Kriminalretten; det var der, jeg traf den. Nej, det er ikke almindeligt, at man bliver frigjort for sine Forpligtelser efter en Kontrakt, fordi man ved Brud derpaa taber sine Rettigheder. Altsaa, selv om den Stat, der bryder Pagten, derved taber sine Rettigheder, er Danmark alligevel overfor denne Stat fuldt berettiget til at paaberaabe sig sine Rettigheder efter Kellogg-Pagten og har derfor Ret til at gaa de Veje, der er anvist i Tilfælde af Konflikter, der opstaa Staterne imellem. Spørgsmaalet bliver da, om Danmark i saadanne Tilfælde skal betragte sig som frigjort efter Pagten eller følge de anviste Veje til en fredelig Løsning af Konflikten. For mig er der ikke Tvivl om, at man bør følge den sidste Vej, og jeg tror ogsaa, at alle i paakommende Tilfælde vil være enige om, at denne Vej bør man gaa.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen fremdrog dernæst Tilfældet med „E 13“ og gjorde en Bemærkning, der vistnok skulde være morsom, og som indeholdt dette, at man desværre ikke i dette Tilfælde kunde naa til Folkeforbündet, og man kunde jo heller ikke faa Sagen afgjort ved Hof- og Stadsretten. Nej, men den Bemærkning rammer jo slet ikke den Situation, som vil foreligge efter Vagtværnsforslaget, naar det er gennemført, og de gældende internationale Regler. For overfor Tilfældet „E 13“ har vi jo netop Vagtværnet og Statsmarinen til at gribe ind og foretage de Handlinger, som blev foretaget, da „E 13“-Affæren

passerede. I saadanne Tilfælde tilsigtes jo netop Konflikten løst paa denne Maade; og bringer Konflikten en Fare for Danmark eller Forviklinger udover dette, som ligger indenfor det Omraade, som Vagtværnet tilsigter at tage sig af, ja, da har vi Vejen til Konflikten Løsning anvist gennem internationale Aftaler. Og at Danmark i alle Tilfælde maa staa sig ved at gaa den fredelige Vej til Løsning af Konflikterne gennem Voldgift, saaledes som det er anordnet, fremfor at prøve paa, som jeg udtalte, første Gang jeg havde Ordet, at slaa paa Sværdet, derom er der vist ikke nogen som helst Tvivl.

Saaledes som jeg her hævder, Danmark bør indrette sig i paakommende Tilfælde, saaledes har vi jo ogsaa set, at man ude i Europa i adskillige Tilfælde har baaret sig ad, og man har haft Resultater af at gaa den Vej. Hvorfor skulde man saa dog ikke benytte de Veje, som Traktaterne tilsigter at aabne i saadanne Tilfælde? Hvorfor skal man i hele Argumentationen søge at lægge alle de Tvivl og Hindringer i Vejen for at komme den Vej ud, som det dog er Staternes og deres Repræsentanters Ønske at anvise, naar de affatter disse Traktater, og naar de vedtager dem i deres lovgivende Forsamlinger?

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen kom med en Bemærkning om, at Kellogg-Pagten ikke var afgørende for Verdensfreden, idet det ærede Medlem synes at have tillagt mig den Opfattelse; men det er jo ikke rigtigt. Jeg har ikke talt om, i hvilken Grad Kellogg-Pagten er en Garanti for Verdensfreden eller ej; jeg har sagt, hvad Kellogg-Pagten indeholder, jeg har søgt at klarlægge, hvilke Rettigheder og hvilke Forpligtelser den giver Danmark, men jeg har ikke udtalt mig om, hvorvidt den skulde være en Hindring for, at der kan opstaa krigerske Konflikter. Selvfølgelig kan der fremdeles opstaa krigerske Konflikter, men i saa Fald anviser ogsaa den nugældende internationale Ret Veje for Danmark at gaa til Løsning af disse Konflikter. Og Reglerne i Kellogg-Pagten paa-lægger tilmed i et betydeligt Omfang Staterne Pligt til at gaa disse Veje.

Om Pagten for Folkenes Forbünd er der jo nu i denne Forbindelse, hvorom man her taler, Enighed. Selv det ærede Medlem Hr. Holstein var enig i, at Pagten for Folkenes Forbünd ikke forbyder Afrustning — det var det ærede Medlems Ord; tidligere har man undertiden hørt noget andet hævde, men dette tør vel nu siges at være fastslaaet. Derimod kom det ærede Medlem